

— Сега дръжъ раната отворена! — изкомандва той — ще поставя парче марля, за да избѣгнемъ възпаление. И той натика парче марля между мускулитѣ и тлѣстинитѣ на стомаха. Следъ това почна да шие кожата. Азъ вече не му бѣхъ нуженъ. Всѣки мигъ мислѣхъ, че ще припадна. Затова при първа покана изкочихъ навънъ. Горе при капитана разказахъ, какво сме направили и почнахъ да оглеждамъ хоризонта. Китайскиятъ крайцеръ никъде се не виждаше. Отъ веселото мляскане на капитана разбрахъ, че сме избѣгнали невредими. Два часа следъ това, на разсѣмване, ние пуснахме една лодка въ морето, на която натоварихме китайскитѣ войници. Снабдихме ги съ вода и храна и имъ дадохме една карта и единъ компасъ. Сега можеха сами да се грижатъ за себе си.

Преживѣното тази нощъ ме бѣ ужасно изтощило: едва можахъ да се довлѣка до леглото си. Колко време съмъ спалъ, не зная, но когато се събудихъ, параходътъ бѣ хвърлилъ котва. Около насъ гъмжеше отъ лодки, които поемаха сандѣцитѣ пълни съ оружия и ги отнасяха на брѣга. Ние бѣхме стигнали благополучно цельта.

Най-хубавото отъ това преживѣване бѣ, че нашиятъ добъръ Робертъ оздравѣ. Нѣколко дена следъ това той лежеше на палубата, пушеше лулата си и се радваше на топлото слънце. Джимъ се надуваше като царъ.

— Ако не бѣхъ поставилъ марля въ раната, може би операцията нѣмаше да сполучи — казваше той и поглеждаше тържествено къмъ менъ.

— Не е вѣрно — отговорихъ шеговито азъ — всичко свършиха вилицитѣ. Трѣбва да знаешъ, какъ се държатъ, за да успѣе една операция. Наздраве, господинъ докторе! Щастие имаше, че азъ държахъ вилицитѣ, иначе щѣше да се посрамишъ.

Десетъ дни следъ разтоварване на стоката, ние тръгнахме обратно. Сега нѣмаше вече, отъ какво да се боимъ. Всички бѣхме здрави, и най-важното — че параходътъ бѣ наистина натоваренъ съ сирене.